Analize și opinii

Prof. univ. dr. Corvin Lupu: Ce mai reprezintă astăzi Tezaurul României de la Moscova?

Acum 11 minute 6 Vizualizari 14 Timp de citire

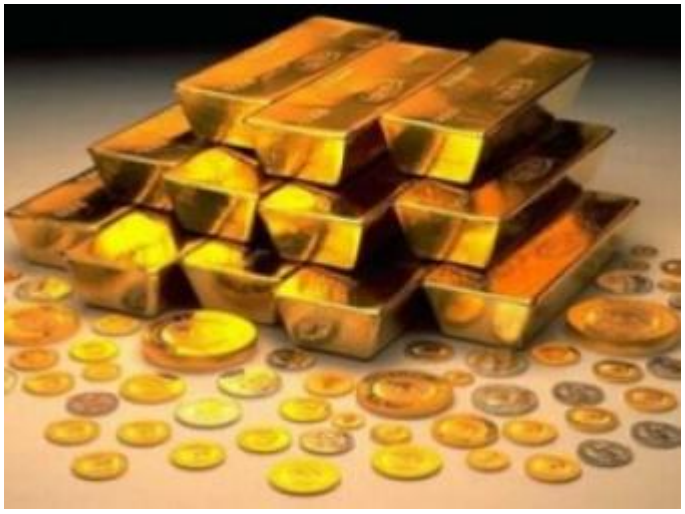

În martie 2024, șase grupuri distincte ale Parlamentului European au depus rezoluții referitoare la necesitatea returnării de către Federația Rusă a Tezaurului României depus la Moscova în decembrie 1916 și iunie 1917. Ca urmare, în 14 martie 2024 s-a emis o rezoluție finală în care se afirmă dreptul României asupra acestui tezaur important de valori și necesitatea introducerii pe agenda unor discuții bilaterale româno-ruse a chestiunii, de îndată ce contextul internațional va putea fi favorabil unor asemenea dialoguri diplomatice. Rezoluția nu face referiri la părțile din Tezaur restituite de Uniunea Sovietică României, în anii 1936 și 1956.

Pe de altă parte, rezoluția Parlamentului European este apreciată a fi și o înscriere a României la masa credală, pentru cazul în care sumele de bani ai Federației Ruse blocate în diverse bănci ale Lumii Occidentale vor fi folosite pentru acordarea de despăgubiri diverselor părți care emit pretenții ca urmare a faptului că le-au fost lezate interese de către Federația Rusă. Este greu de prevăzut că țările occidentale își vor asuma o asemenea decizie, care ar reprezenta o ruptură totală cu Rusia, pe termen lung, care implică și riscuri de securitate majore și blocaje diplomatice care în timp le vor afecta într-o măsură mult mai mare decât valoarea sumelor pe care și le-ar putea însuși de la Rusia. Și pentru ce să le ia banii rușilor? Ca să ni dea nouă, sau ucrainenilor, sau polonezilor, sau altor slugi ale occidentalilor?

În anul 2022, după declanșarea conflictului dintre Rusia și Occident, România a cerut Federația Ruse să-i achite patru miliarde de euro, în contul contravalorii Tezaurului. În martie 2024, în România valoarea

în ianuarie 1918, după ce Rusia Sovietică a rupt relațiile diplomatice cu România și când Vladimir Ilici Lenin anunța că sechestrează Tezaurul României pentru a-l restitui în viitor și doar în mâinile poporului român, valoarea lui reprezenta enorm pentru România de atunci. România era o țară înapoiată în care peste 85% din populație lucra în agricultură cu unelte și metode datând din Evul Mediu, aceleași de 400-500 de ani. Țara se chinuia să iasă din medieval și să se ridice. Atunci, într-adevăr clasa politică românească ar fi avut motiv să-și reproșeze că a refuzat oferta făcută în că din noiembrie 1917 de Lenin ca, în schimbul recunoașterii de către România a noului regim sovietic din Rusia și a încheierii unui tratat de neagresiune să primească recunoașterea apartenenței Basarabiei la România și Tezaurul. Despre aceste lucruri clasa politică din România și istoricii români s-au ferit să scrie. După ce relațiile României cu URSS s-au deteriorat grav, nici sovieticii n-au mai vrut să menționeze oferta lui Lenin, schimbând strategia și afirmând că Basarabia este de drept a lor. Atunci da, Tezaurul României reprezenta mult.

Dar să ne gândim ce mai reprezintă astăzi valoarea Tezaurului României depus în anii Primului Război Mondial la Moscova? În primul rând, valoarea lui sentimentală este una foarte mare, fapt care nu se poate nega, ceea ce afectează sensibilitățile naționale ale românilor care încă nu s-au deznaționalizat.

Dar financiar ce mai reprezintă Tezaurul de la Moscova? În martie 2024, datoria României față de sistemul bancar internațional evreiesc era de peste 170 de miliarde de euro, la care se adaugă garanțiile statului român pentru mari sume de bani cu care s-au împrumutat unele dintre marile companii străine de pe teritoriul României, pentru care împrumuturi este răspunzător statul român, care le-a garantat. În luna ianuarie 2024, România a achitat dobânzi în valoare de 10 miliarde de euro! Institutul Național de Statistică a anunțat că în luna ianuarie 2024 datoria externă a României a crescut cu încă 4,1 miliarde de euro.

La sfârșitul anului trecut, România a fost vizitată și controlată de șefii ei financiari, adică de FMI. Delegația Fondului Monetar Internațional a recomandat Guvernului României să fiscalizeze mai atent la baza sistemului, adică întreprinderile mici și mijlocii și să relaxeze fiscalizarea marilor companii, desigur majoritatea (aproape toate), străine. Argumentul delegaților FMI a fost acela că marile companii străine au mulți angajați și dacă vor fi fiscalizați există pericolul de desființare a multor locuri de muncă. Evreii de la FMI nu mai puteau de mila românilor și se temeau ca nu cumva românii să rămână fără serviciu. Deci, ANAF să pună biciul pe micile afaceri românești, să le stoarcă și să-i lase pe marii proprietari de companii străine în pace! Doar sunt companiile stăpânilor noștri! Adică ale lor! Aceste companii, împreună cu băncile străine și cu companiile străine de asigurări (98% din totalul companiilor de asigurări sunt străine) exportă ilegal un profit estimat la aprox. 150 de miliarde de euro anual. Păi cum să nu ne dea și nouă 10-15 miliarde de euro sub formă de fonduri europene, bani care-i fac pe românii neatenți să creadă că pe noi ne ține Uniunea Europeană! Că fără Uniunea Europeană, România ar muri pe loc. Dar Uniunea Europeană a venit în România să ia, nu să dea !

În acest mod de fiscalizare, ANAF colectează sub 30% din totalul veniturilor cuvenite statului român. Păi de unde să fie bani în țară? De aceea se împrumută statul român într-una, spre bucuria bancherilor evrei care-și

adună cu grijă dobânzi aia s-au făcut cămătari! Nu uităm că România s-a împrumutat cu cele mai mari dobânzi care se practică în sistemul bancar occidental.

Isărescu, impropriu numita Banca Națională a României, pentru că nu este a României, ci a băncilor evrei din sistemul FMI, Banca Mondială, Federal Reserve, a anunțat că nu mai achiziționează aur. României nu-i mai trebuie aur! Toate minele de aur trimiteau minereul la un combinat din Copșa Mică, unde aurul era adus la o puritate de aprox. 65%, iar de acolo era trimis la combinatul din Baia Mare, care-l ridica la puritate foarte mare, iar de acolo pleca la Banca Națională, mărind bogăția țării. Dar stăpânii noștri evrei nu mai vor o România bogată, ci una jefuită de ei, iar Mugur Isărescu, un adevărat Iser (!), face jocul jefuitorilor.

Ca urmare, pe rând, s-au închis toate minele și cele două combinate. Beneficiarul a dispărut, finanțarea a dispărut și a venit dezastrul mineritului aurifer, după 2.000 de ani de glorie. Oare, cât aur s-ar fi strâns în ultimii 23 de ani, dacă s-ar fi exploatat în continuare. Dar trădătorii din fruntea României au vrut să dea exploatarea aurului evreilor străini și lacomi, contra unor redevențe simbolice și acelea achitate statului român în conformitate cu propriile declarații ale firmelor evreiești străine privind cantitățile de minereu extrase.

Apoi, pe ușa din dos, Isărescu a trimis în străinătate, preponderent la Londra, aprox. 65 de tone de aur al României (există și afirmații care spun că ar fi vorba despre o cantitate de 80 de tone!), moștenit de la fostul regim socialist de stat, cel care a chivernisit munca românilor. În anul 2019, șeful partidului de guvernământ de atunci, Liviu Dragnea, dezertor din rândul sistemului ticăloșit și trecut în tabăra suveranistă, a cerut repatrierea aurului României, dar BNR s-a opus! Tot Dragnea a cerut ca redevențele plătite de străini pentru exploatarea aurului și a tuturor celorlalte resurse naturale să fie legiferate la 50%. Nu s-a mai făcut nimic, căci Liviu Dragnea a fost întemnițat și ținut trei ani la pușcărie. Despre acest tezaur românesc din Occident nu ne vorbește nimeni. Mai crede cineva că el se va mai întoarce vreodată în România?

Deci nu ne mai trebuie aur! Atunci de ce mai cerem aurul de la Mocova?

În anul 2004, prim-ministrul României, Călin Popescu Tăriceanu și ministrul de externe Mihai Răzvan Ungureanu, au cedat Ungariei întregul patrimoniu al Fundației „Emanoil Gojdu”, constând în sume de bani, depuneri de aur, clădiri impozante, tablouri de mare valoare depuse la bănci etc. În anul 2008, când s-a constituit o comisie de anchetă privitoare la legalitatea acestei înstrăinări, anchetă care nu a fost niciodată finalizată, s-a stabilit că valoarea patrimoniului Fundației „Emanoil Gojdu” este de 3 miliarde de euro. Acest mare patrimoniu nu-l mai revendică nimeni, cei care l-au înstrăinat sunt liberi și bine-merci, dar noi avem treabă doar cu partea nerestituită din tezaurul de la Moscova.

În aceste condiții, revin la subiectul rândurilor de față și pun din nou întrebarea: ce mai reprezintă astăzi valoric Tezaurul României de la Moscova?

În 23 decembrie 1991 fosta Uniune Sovietică s-a dezmembrat, iar televiziunile din întreaga lume au transmis în direct clipa în care Mihail Gorbaciov a semnat actul desființării URSS. S-au născut 15 state noi, dintre care Federația Rusă eliberată de sub dominația sovietică a fost și este cea mai importantă, mai mare și mai puternică. În ianuarie 1992, conform cutumei, președintele României, Ion Ilici Iliescu, s-a dus la Kremlin să-l

salute pe noul țar Boris Elțîn, Federația Rusă devenind moștenitoarea în dreptul internațional a fostei URSS. Ion Iliescu a sperat în continuare într-o relație bună cu Rusia. Dar întâlnirea a debutat rece și s-a încordat și

Boris Elțîn. Boris Elțîn i-a spus în față lui Ion Iliescu că pentru el ușa Kremlinului va fi închisă în viitor. Ion Iliescu a încercat să contracareze și a adus în discuție problematicile teritoriilor românești ocupate de fosta URSS și problema Tezaurului României de la Moscova. Boris Elțîn s-a enervat. Astăzi noi știm că Boris Elțîn a fost un alcoolic, care își începea ziua de lucru cu băutura. Este posibil să fi fost și băut. Ion Iliescu nu a relatat colaboratorilor lui apropiați, la întoarcere, acest aspect. Dar, in vino veritas, aber in Votka ist auch etwas: la întoarcerea la București, Ion Iliescu a relatat că Boris Elțîn l-a întrebat ce tezaur dorește, pentru că el nu-i va da nici un tezaur. Elțîn i-a spus că Tezaurul este plata României pentru protecția pe care Rusia a acordat-o României deceniile în care a putut să se dezvolte în voie, protejată de lăcomia Occidentului, fără să-i ia nimeni nimic. Acum, spunea Elțîn, „va veni Occidentul și o să vă ia tot!" Ce bine a știut Boris Elțîn! Ce mare adevăr i-a spus lui Iliescu! Iar Ion Ilici Iliescu, avertizat de Boris Elțîn, n-a luat nici un fel de măsuri de protecție, iar serviciile de securitate care ar fi trebuit să fie de securitate națională a României, adică serviciile secrete, inclusiv cele militare, n-au făcut nimic pentru a proteja România de jaful occidental! Din contră, au fost și ele parte a jefuitorilor, alături de străini!

În anii care au trecut de la lovitura de stat din decembrie 1989, România a pierdut mult mai mult decât a pierdut în cele două războaie mondiale, în inundațiile catastrofale din anii 1970 și 1975 și în cutremurul din 1977, toate luate la un loc. Atunci nu se construise și nu se realizaseră încă atât de multe câte s-au făcut în anii dictaturii de dezvoltare, cele care aveau să fie prăduite după 1989. Și atunci, întreb din nou retoric: ce mai reprezintă valoric Tezaurul României de la Moscova? Aproape nimic.

În schimb, Tezaurul României de la Moscova, poate să reprezinte un factor de agravare a relațiilor și așa foarte încordate între România și Rusia. Mă refer la faptul că înainte de aderarea României la NATO, Federația Rusă a făcut României o serie de oferte. Rusia a solicitat României să nu adere la NATO, pentru că Moscova nu agreează apropierea armatelor inamice de fruntariile Rusiei. Rusia a oferit României garanții de securitate și armament foarte modern (sisteme SS 400 și altele), care ar fi pus în inferioritate militară totală vecinii României, adversari istorici ai noștri. Pe lângă garanțiile de securitate, Rusia a promis restituirea integrală a Tezaurului României de la Moscova! Ulterior, în ciuda faptului că România a aderat la NATO, ambasadorul României la Moscova, domnul general cosmonaut Dumitru Prunariu, în misiune în anii 2004-2005, a fost chemat la Ministerul de Externe al Rusiei și i s-a spus să transmită la București să fie trimisă o comisie care să coopereze la identificarea bunurilor din tezaur care nu au fost încă restituite. Când domnul ambasador Dumitru Prunariu i-a transmis aceasta președintelui Traian Băsescu, acesta l-a rechemat de la post! Nu a fost trimisă nici o comisie după Tezaur. Motivul a fost unul singur: nu cumva să crească popularitatea Federației Ruse și a președintelui Vladimir Putin în rândul poporului român. Domnul ambasador știe mai multe despre ofertele Federației Ruse, dar regulamentul nu-i permite să vorbească, iar, pe de altă parte, fiul domniei sale este directorul Institutului de Aviație.

Un alt moment important s-a consumat în anul 2008, când, cu prilejul summit-ului NATO la nivel de șefi de state de la București, a sosit și președintele Vladimir Putin, pe atunci funcționând încă un acord NATO-Rusia.

La masa de protocol organizată cu acest prilej, președintele Vladimir Putin i-a făcut lui Traian Băsescu oferta ca Rusia să vândă României la cel mai bun preț tot gazul pe care îl exportă în Ucraina, iar România să-l

când nu se făcea economie de energie, în special de gaz, țara având resurse uriașe. Rusia, devenită țară naționalist-ortodoxă, a întins mâna României, încercând să stabilească un alt mod de promovare a relațiilor cu România decât cel din perioada sovietică a internaționalismului proletar. Numai din această afacere, România putea recupera valoarea multor tezaure. La presiune americană, România a refuzat oferta.

Deci, după ce ni s-a oferit Tezaurul și alte oportunități cu valoare istorică și le-am refuzat pe toate, conducătorii României iudeo-euro-atlantice au venit acum și cer Tezaurul cu mare tam-tam, prin intermediul Parlamentului European. Oare ce-o fi asta în ochii mai marilor de la Kremlin? Nu o fi un fel de obrăznicie, a unei țări devenită foarte mică, sărăcită, ocupată militar de străini și datoare vândută, față de o supraputere a Lumii? Oare obrăzniciile nu se plătesc în istorie? Și când această obrăznicie este însoțită de alte numeroase acțiuni provocatoare ale conducătorilor iresponsabili de la București la adresa Federației Ruse, nu reprezintă acestea toate factori de risc pentru securitatea națională a României?

Ca istoric știu un lucru: Rusia este puterea mondială care a influențat cel mai mult în ultimele două secole destinele României. Mai știu că la Kremlin funcționează niște contoare care înregistrează cu mare precizie toate raporturile Rusiei cu vecinii ei. Cu vecinii trebuie să te ai mai bine decât cu frații, spune un vechi și înțelept proverb românesc. Guvernanții României de după 1989, produse ale trădării care a condus la lovitura de stat și la pierderea suveranității naționale, n-au respectat butada cu putere de axiomă menționată anterior. Mai știu că Rusia și-a plătit totdeauna în istorie notele de plată pe care le-au înregistrat acele contoare. Rusia nu rămâne cu ofense nesancționate, desigur, la momentul potrivit. Mai știu precis, că în cadrul viitoarelor înțelegeri internaționale care vor privi și România, Rusia va fi la masa decidenților, iar România va fi afară, pe hol, în picioare, tremurând în așteptarea deciziilor.

Concluzia mea este că, în acest moment istoric și în acest context politic în care România a împins ruptura din relația sa cu Federația Rusă, Tezaurul României de la Moscova nu va fi recuperat. Pe de altă parte, față de pierderile uriașe provocate României de regimul politic „ticăloșit” (Traian Băsescu) iudeo-euro-atlantic, promovat de statul „eșuat” (Klaus Johannis), valoarea Tezaurului României de la Moscova nu mai reprezintă aproape nimic.

Tezaurul României de la Moscova rămâne doar un moment, o secvență, din istoria zbuciumată a României contemporane.

Autor: Prof. univ. dr. Corvin Lupu

Sursa: https://www.art-emis.ro/analize/ce-mai-reprezinta-astazi-tezaurul-romaniei-de-la-moscova

Despre autor

editor